

שלמה גורפינקל

תרע"ד - תש"ח

1914-1948

אלבום זה הוא חלק מתכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבן ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתכנית זו, מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית מעורבות חברתית. התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תכנית זו נעשית בשיתוף הגופים הבאים:
אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה, משרד החינוך
ארגון יד לבנים
בית רחל שטראוס
ומכללת אפרתה.

כתיבה ועריכה התלמיד: אופק פרץ בית רחל שטראוס, ירושלים
ליווי הנחייה פרח ההוראה: אורה מרקוס, מכללת אפרתה.

סגן

שלמה גורפינקל

אלבום זה מוקדש לזכרו של
שלמה גורפינקל הי"ד
שנפל בירושלים
ונקבר בהר הרצל.

ח' באלול תרע"ד - ד' בתמוז תש"ח

30.8.1914 - 11.07.1948

ילדות

שלמה, בנם של פאולינה וירמיהו,

נולד ביום ח' באלול תרע"ד

(30.8.1914) ברוסיה,

בעיר יליזבתגרד

(כיום - קירובוגרד שבאוקראינה).

אתר תיירות בקירובוגרד

שלמה התחנך על השפות רוסית
ופולנית, שהייתה גם שפת לימודיו,
וכמו כן דיבר יידיש בצורה מצויינת.
הוא התייתם מאביו בילדותו, וכשהיה
בן שמונה עבר עם אמו לווילנה
שבליטא.

שלמה הצטיין בלימודיו, גילה
התמדה ויסודיות, ובסיום לימודיו
בגימנסיה המשיך ללימודים גבוהים
באוניברסיטה. בהיותו סטודנט,
השתתף במאבקם של סטודנטים
יהודים על זכויותיהם וכבודם. הוא
בלט ביושרו, בעוז רוחו ובמרץ בלתי
נלאה. בסיום לימודיו הוסמך לדוקטור
לרפואה.

בגרות

וילנה, שכונתה "ירושלים דליטא", הייתה
מרכז פורה להשכלה יהודית ולפעילות
פוליטית ערה. אולם בין שתי מלחמות
העולם שלטו בעיר הפולנים, והקהילה
היהודית, שמנתה מעל 55,000 נפש, סבלה
ממצב כלכלי ירוד.

וילנא "ירושלים דליטא"

זמן קצר לאחר פרוץ

מלחמת העולם השנייה,

ב- 19 בספטמבר 1939,

נכנס לוילנה הצבא האדום

והליטאים השתלטו על העיר בחזרה.

כ- 15,000 יהודים פליטים הגיעו

לעיר משטחי פולין הכבושה.

ביולי 1940 צורפה ליטא לברית

המועצות, שהכילה ארצות רבות

שרוסיה כבשה ואיחדה תחתיה, ולכן

הפכה לרפובליקה סובייטית. הפעילות

הכלכלית, הציבורית והחינוכית נאסרה

על היהודים בעקבות כך ואלפים מהם

עזבו את המדינה.

ב- 24 ביוני 1941 נכבשה וילנה על

ידי הגרמנים. היהודים חויבו לשאת

טלאי צהוב – ש"מכריז" על היותם

יהודים וכל זכויותיהם הבסיסיות ניטלו

מהם. בחודשים אוגוסט-ספטמבר

1941 נערכו אקציות,

וכ- 8,000 יהודים נרצחו באתר

ההשמדה פונאר.

טלאי צהוב

כאשר הוכרז על הקמת גטו ווילנה,

בספטמבר 1941,

היה שלמה ממארגני העבודה

הרפואית בבית החולים היהודי,

שהמשיך לפעול למרות התנאים

הקשים. אמו נפטרה בפתאומיות

ומותה דיכא אותו מאוד. שלמה היה

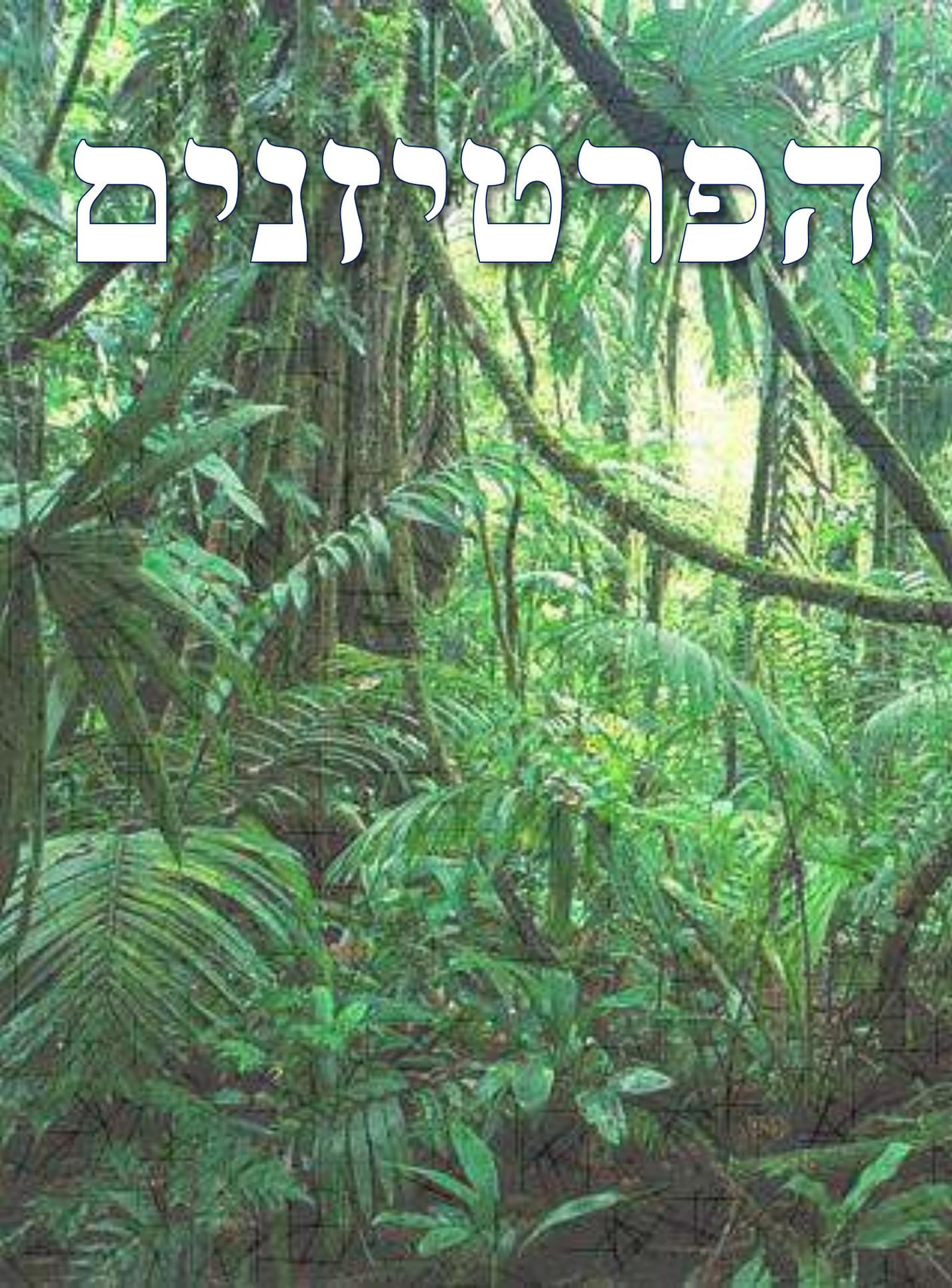
רופא צעיר שזה עתה הוסמך

והעבודה הייתה רבה: בגטו נדחסו

40,000 יהודים ועד מהרה פרצו בו

מחלות ומגפות.

הפרטיזנים

הפרטיזנים הם יהודים ששהו במחנות

העבודה וההשמדה בזמן מלחמת

העולם השנייה והחליטו שהם

מסוגלים להגן על חייהם בעצמם. הם

ברחו ליערות ללא דבר, השיגו כלי

נשק בדרך לא דרך ובחירוף נפש

פעלו פעולות נועזות נגד הנאצים.

**בשנת 1942 התארגנה בגטו וילנה
באומץ רב, מחתרת יהודית לוחמת
שנקראה - ה"פפא"ו" - ארגון הפרטיזנים
המאוחד. שלמה היה מהראשונים
שהצטרפו למחתרת.**

פרטיזנים

בספטמבר 1943 נערכו אקציות

גירוש למחנות ריכוז באסטוניה והגטו

חוסל. אלפי ילדים, נשים וזקנים

נשלחו למחנה ההשמדה בסוביבור

ושם נרצחו. כמה מאות מחברי

המחתרת הספיקו לצאת ליערות

בסביבה, שם התארגנו לפלוגות

פרטיזנים להמשך הלחימה בגרמנים.

גם שלמה הלך בדרך זו. עם חיסול
הגטו יצאו הוא ורעייתו עם הקבוצה
הפרטיזנית האחרונה דרך צינורות
הביוב. במשך שנה וחצי שימש רופא
לפרטיזנים ביערות פושצ'ה
ורודניצקה שעל יד וילנה. למרות
התנאים האיומים ביערות והציוד
הרפואי הדל, ארגן שלמה את
השירות הרפואי בכל האזור.

יערות פושצ'ה

דמותו של שלמה, דמות הרופא
הצעיר שמגפיים גבוהים לרגליו,
אקדח בכיסו האחד ותרמיל רפואי על
כתפו, הייתה מוכרת היטב לא רק
בקרב גדודי הפרטיזנים היהודים,
הרוסים והליטאים, אלא גם בקרב
האוכלוסייה הכפרית של האזור כולו.

ילדים ונוער פרטיזנים

בלי לנוח או להתעייף, אפילו בימי
החורף הסוערים, היה שלמה עובר
ממקום למקום כדי להגיש עזרה היכן
שנחויץ. את כישרונו, מסירותו
ונכונותו לעזור לכל, ראו לא רק
חבריו הפרטיזנים, שגמלו לו בחיבה
ובהערצה וכינוהו בשם החיבה
"סולקה", אלא גם המפקדה הרוסית
העליונה, שמצאה לנכון לשלוח לו
מכתב תודה והעניקה לו אות
הצטיינות.

דגל הצבא האדום

**אחרי שחרור וילנה החל שלמה לעבוד
במחלקת הבריאות. הודות
לכישרונותיו הארגוניים עלה במהרה
לדרגת מנהל מדיני של המחלקה
הרפואית בהג"א – ההגנה
האנטי-אווירית בליטא.**

סמל ה.ג.א

אך העלייה בקריירה לא ריתקה אותו,
כי משאת נפשו הייתה ארץ ישראל.
אחרי כחצי שנה עזב את התפקיד,
ובתחילת שנת 1945 שלמה ואשתו עלו
לארץ ישראל בקבוצה החלוצית
הראשונה שיצאה מווילנה אחרי
המלחמה. עם חברי קבוצתו נמנה אבא
קובנר - מגדולי היוצרים היהודים.

אַבָּא קוֹבְנֶר (ביידיש: קאַוונער)

נולד ב- 14 במרץ 1918

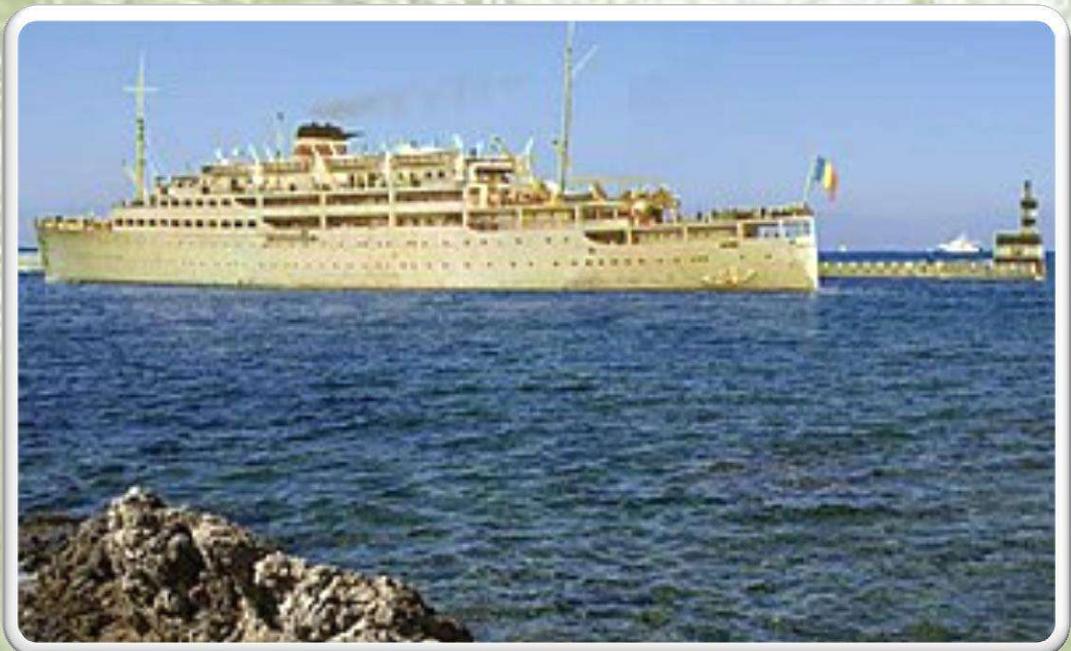
ונפטר ב- 25 בספטמבר 1987

**היה משורר עברי, סופר, אמן, חבר
מחתרת, מנהיג פרטיזנים ולוחמים
מגטו וילנה, מראשי חבורת "הנקם",
שניסחה לנקום בנאצים על ידי הריגה
של כשישה מיליון גרמנים, לאחר
מלחמת העולם השנייה, היה קצין
התרבות של "חטיבת גבעתי" במלחמת
העצמאות וממקימי בית התפוצות.**

אבא קובנר

בדרכם הארוכה מלאת ההרפתקאות
והטלטולים, אירגן שלמה את קבוצת
העולים. בבוקרשט שברומניה, בה
שהה חודשים מספר, שימש כמנהל
ועדת הבריאות של עולי פולין וארגן
את השירות הרפואי בקיבוצי
הפליטים. כשקיבלו את רישיון
העלייה, באוקטובר 1945, עלו שלמה
ורעייתו לארץ באונייה "טרנסילבניה".

אוניית "טרנסילבניה"

**אוניית "טרנסילבניה" היא אוניית
מעפילים, שדרכה הגיעו עולים לארץ
ישראל.**

**אוניות אלו פעלו בצורה חשאית
ובניגוד לחוקיו של המנדט הבריטי
ששלט אז בארץ ישראל ואסר זאת. את
ההעפלה ארגנו אנשי היישוב העברי.
שיטה זו פעלה בין השנים 1934-1948
ובה עלו אלפי יהודים ארצה.**

ארץ ישראל

**כאשר הגיע לארץ, זכה שלמה במלגה
ללימודי רפואה, ובמשך שנתיים
השתלם בבית החולים "הדסה"
בירושלים. שלמה היה צמא להשלים את
ידיעותיו ואת התמחותו המעשית
במקצוע שכה אהב ושממנו ניתק בעל
כורחו בשל המלחמה.**

בית החולים "הדסה" בירושלים

**המרכז הרפואי האוניברסיטאי הדסה
כולל שני בתי חולים אוניברסיטאיים
בעין כרם ובהר הצופים בירושלים,
ובנוסף חמישה בתי ספר למקצועות
רפואה המשותפים להדסה
ולאוניברסיטה העברית. הוא גם כולל
מרפאות חוץ- בבית הבריאות
שטראוס ברחוב שטראוס בירושלים
ובגן הטכנולוגי במלחה (הדסה
אופטימל) ומרפאות שר"פ בתל אביב.**

**בשנת 2005 היו מועמדים בתי
החולים לקבלת פרס נובל לשלום על
כך "שהקפידו על טיפול רפואי שווה
לכל, לזו קיום ולהקמת גשרים
לשלום". הדסה מפעילה גם שירותי
רפואה פרטיים- שר"פ הדסה,
המאפשרים בחירת רופא להתייעצות,
ניתוח או חוות דעת מתוך רופאי
הדסה הבכירים.**

בית החולים "הדסה" בירושלים

**שלמה ניהן בחושים מחודדים
ובקליטה מהירה. בשקידה ובחריצות
הוא למד את השפה העברית. כך,
הצליח שלמה החרוץ להדביק את
הפער בנחישות ובמהירות ובכך הוא
כאילו חיפה על הזמן היקר שאיבד
בשנות המלחמה.**

בלילות, לאחר יום עבודה בן עשר

או שתיים-עשרה שעות, היה

ממשיך ומשנן בשקידה רבה

ואף על לימודי השפה האנגלית לא

ויתר. ידידיו הרופאים מעידים כי

היה איש נעים הליכות, איש שיחה

מובהק, שנטה לחלוק עם אחרים

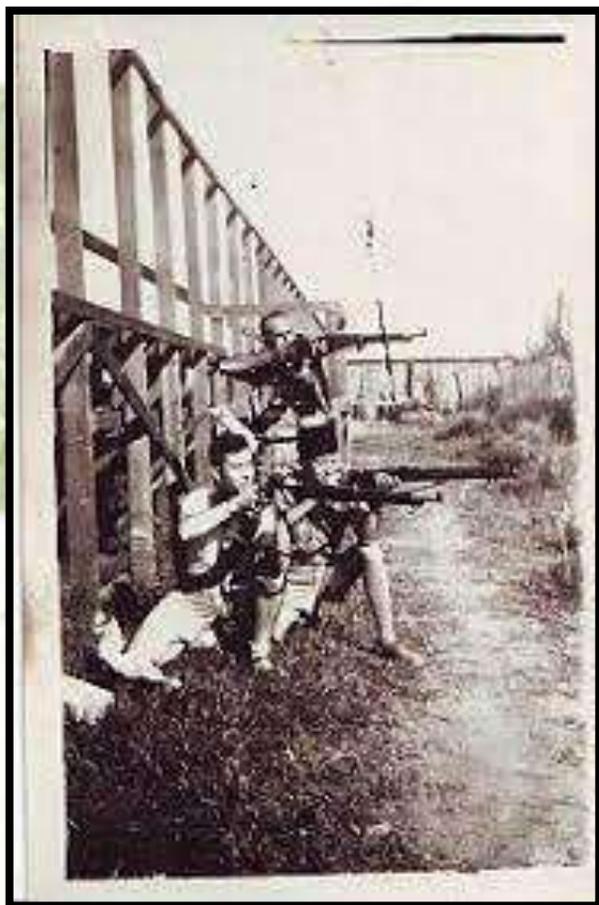
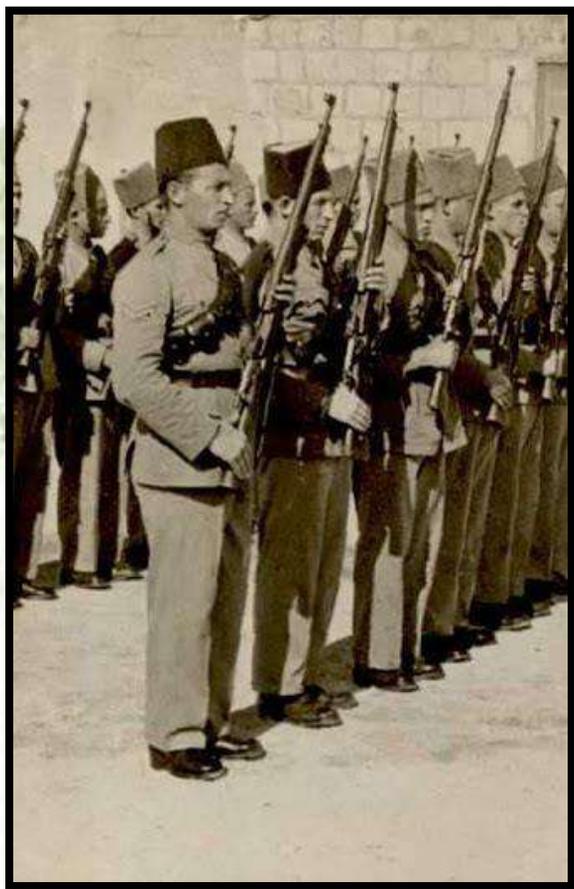
את חוויותיו הרבות.

בסוף שנת 1947 נתקבל שלמה
כמומחה במכון הרנטגן של בית
החולים "הדסה" בירושלים.
בחורף תש"ח, עם תחילת מאורעות
מלחמת העצמאות, הקדיש הרבה
מזמנו לשירות רפואי לנפגעי ארגון
ה"הגנה".
גם רעייתו השתתפה בהגנת העיר.

ההגנה

ההגנה

ארנון חברי ההגנה
השרון

תעודת סמל ההגנה

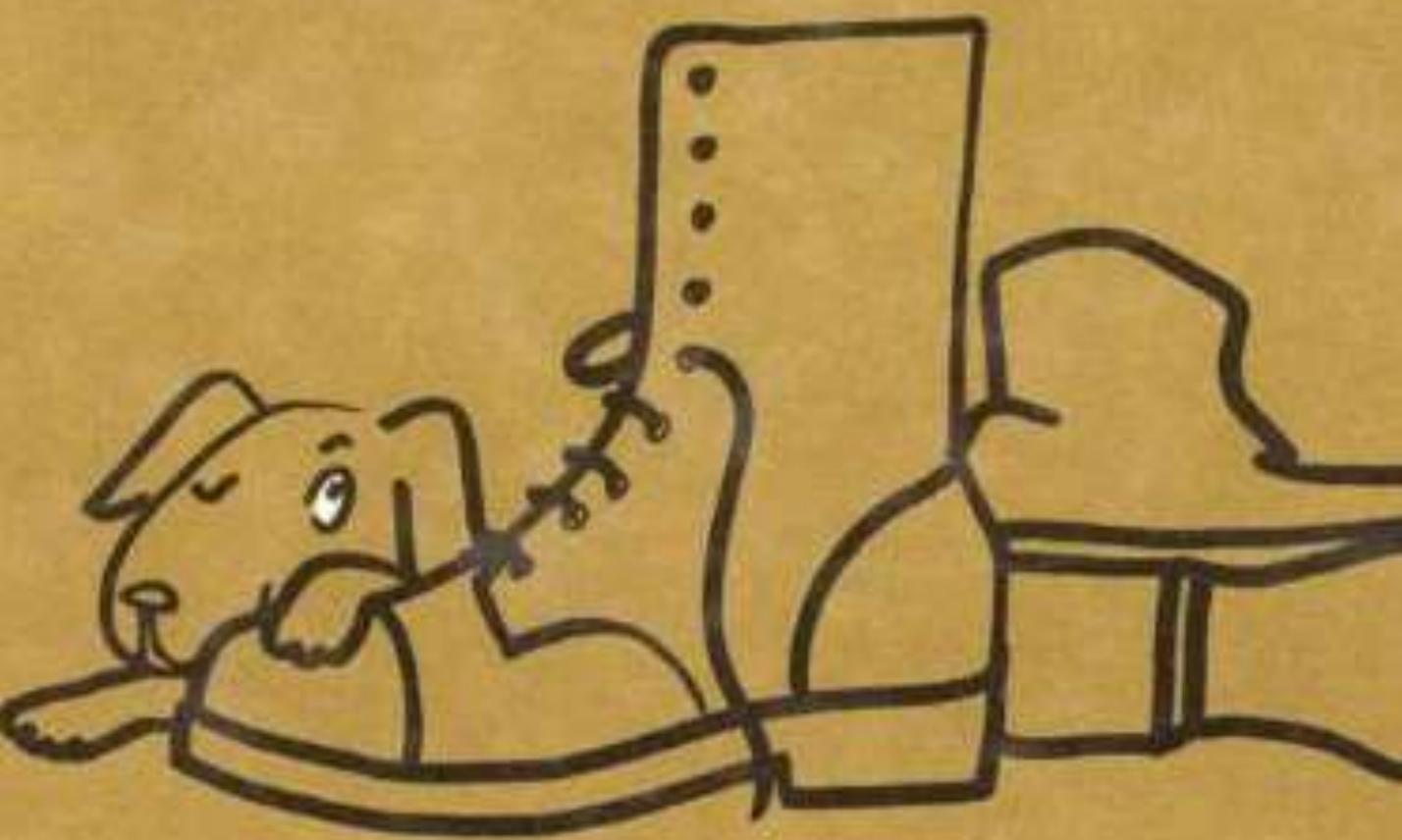
מספר הסמל והתעודה

שם משפחה: אשכנזי
 שם פרטי: אמ
 שם האב: אברהם
 הכתובת: כ"ה מנקין כ"א
 שנת עליה ארצה: 1933
 שנת כניסה להגנה: 1935
 מס' אישי: כנוי: דרגה: 16/א
 תפקיד:
 ניתן ביום: 6.5.1954
 ועד ארנון חברי ההגנה השרון

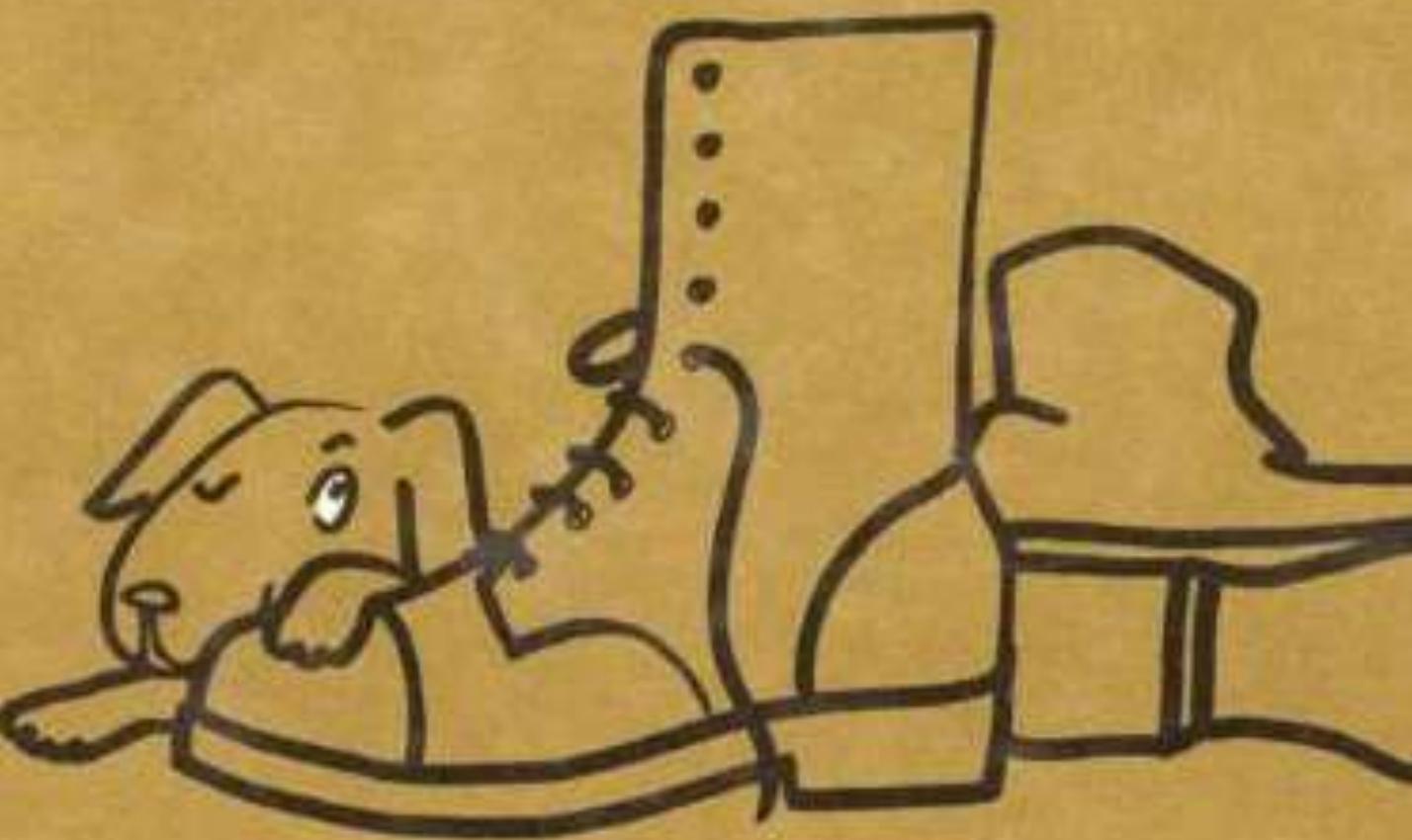

חתי

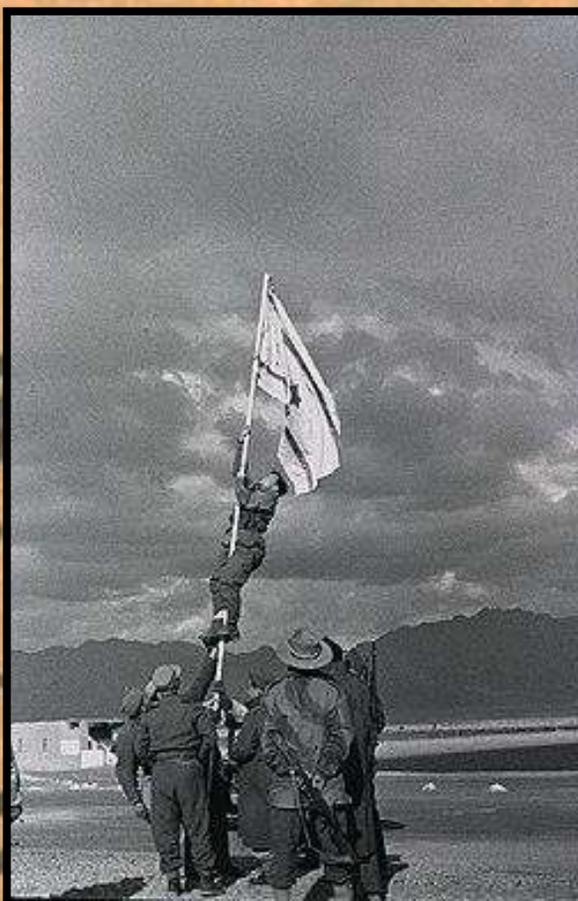

מלחמת העצמאות

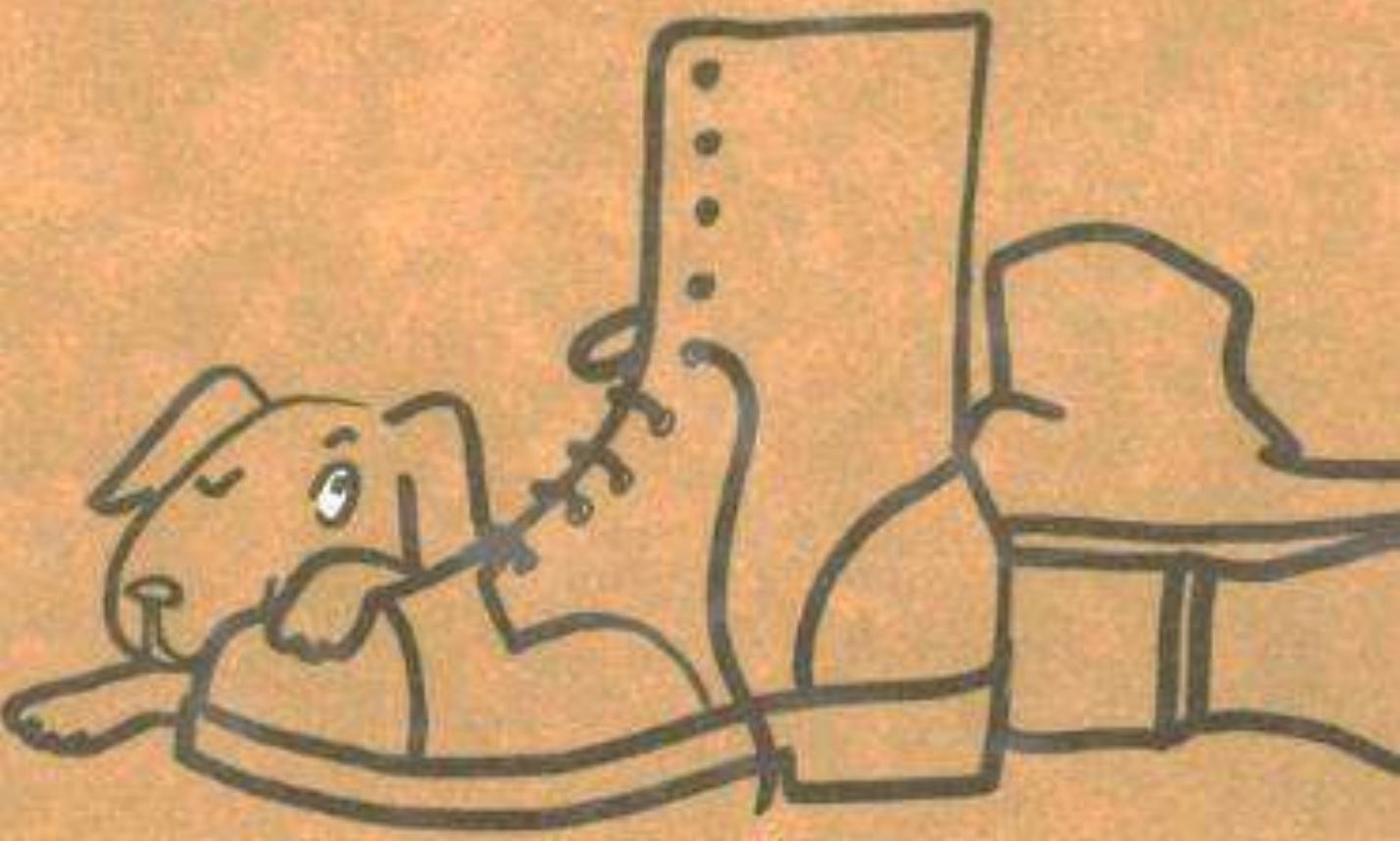

בה' באייר תש"ח, לאחר הכרזתו של בן-גוריון על הקמת מדינת ישראל, פתחו מדינות ערב השכנות - עיראק, איראן, סוריה, לבנון, מצרים וירדן, במלחמה נגד ישראל. יחסי הכוחות והנשק לא היו שווים, ובנס גדול הצליחה ישראל לנצח במלחמה ואף לכבוש שטחים נוספים ולספחם לארץ ישראל.

הנפת דגל הדיו באילת
מסמל
את סיום מלחמת
העצמאות

שמה של מלחמת העצמאות נגזר מכך
שבמלחמה זו רכשה לעצמה ישראל
עצמאות – מאורע הקמת המדינה, בה
היהודים היו סוף סוף יכולים להגן על
עצמם, לאחר 2000 שנות גלות.

**בראשית מלחמת העצמאות שלמה
שימש כרופא גדודי בפלוגת השירות
הרפואי של "הדסה", וכהרגלו התמסר
לעבודתו בכל לבו ומרצו. את הפקודות
קיבל ברצון ומבלי להתמקח. הוא היה
מסכן עצמו בהליכתו ברחובות החשופים
להגיש עזרה לפצועים.**

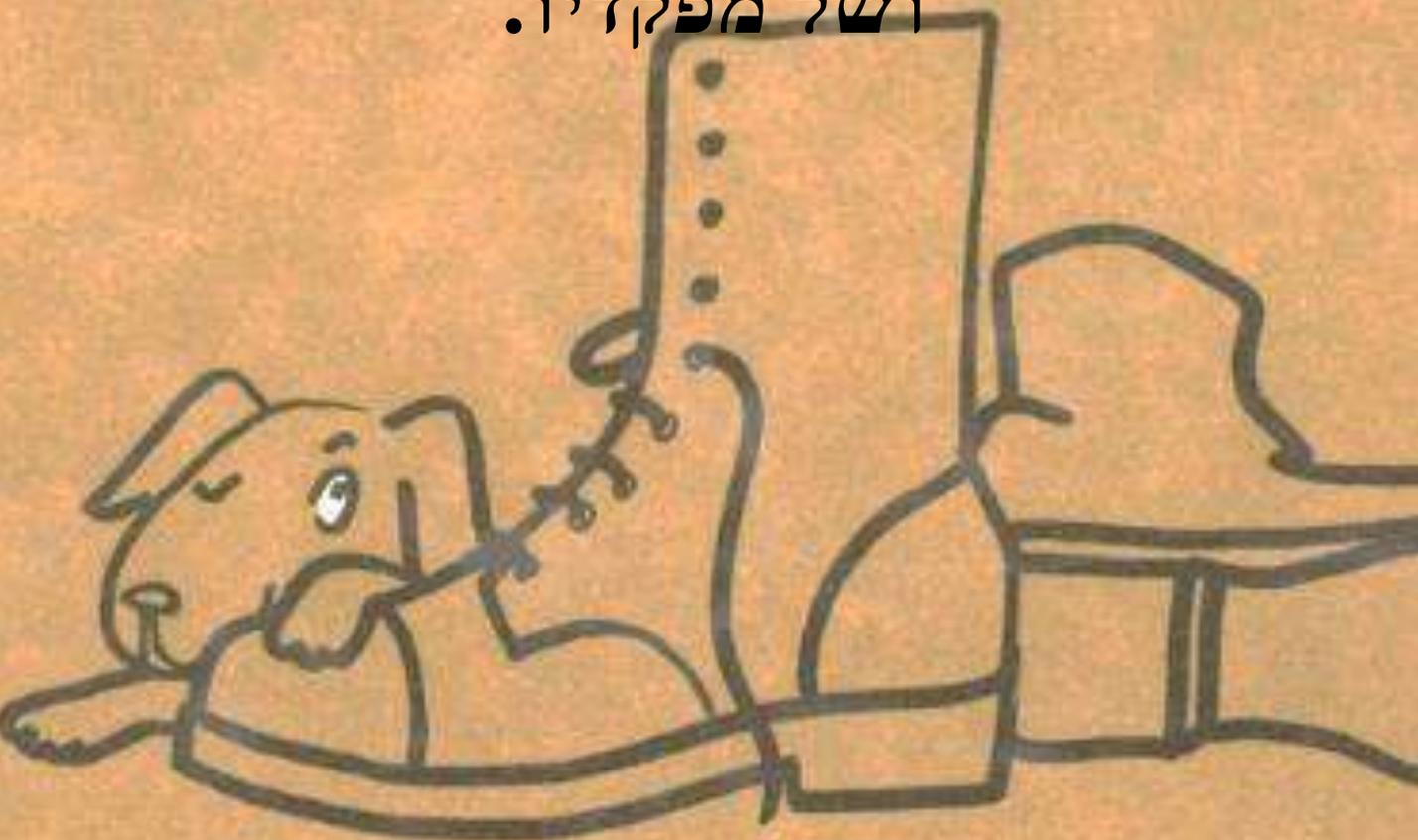
**שלמה עזר בארגון השירות הרפואי
בירושלים ומילא תפקידים בשכונתיה-
מונטיפיורי ותלפיות, באזור בית צפפה
ועוד. במשך כמה שבועות שירת עם
מגיני העיר העתיקה.**

שכונת מונטיפיורי

ב- 1 ביוני 1948 נקרא שלמה לגיוס
מלא, ונאלץ לעזוב לגמרי את מכון
הרנטגן של "הדסה".

הוא הוצב כרופא בדרגת סגן בגדוד 64
של חטיבת "עציוני" (חטיבת
ירושלים) - חטיבה מספר 6 בארגון
ה"הגנה", ובזכות מסירותו זכה בזמן
קצר להערכתם של חבריו הלוחמים
ושל מפקדיו.

**ביולי 1948 נשלח שלמה לארגן
מחדש את העזרה הרפואית לאחד
מגדודי הפלמ"ח שחנה באזור שער
הגיא הסמוך לירושלים.**

שער הגיא

סיפור הנפילה

ביום ד' בתמוז תש"ח
(11.7.1948), באחד מגלי ההפגזות
הקשים שפקדו את ירושלים, היה
שלמה בדרכו לקבלת הוראות בעניין
תפקידו החדש כרופא גדודי.
ליד קפה "אימפריאל" בירושלים
פגע בו פגז האויב.
שלמה נהרג במקום.
עמו נפל החובש שליווה אותו.
יהי זכרם ברוך.

שלמה היה בן שלושים וארבע בנופלו.

בתחילה נטמן בשייח', וביום כ"ח

באלול תש"י (10.9.1950), הועבר

שלמה למנוחת עולמים בבית העלמין

הצבאי בהר הרצל בירושלים.

הוא הותיר אחריו רעיה – שהפכה

בין רגע - אלמנה.

נצור אתרוך

שלמה היה "נצר אחרון".

חללי "נצר אחרון" הם ניצולי שואה
שנותרו שריד אחרון ממשפחתם
הגרעינית- הוריהם, אחיהם וילדיהם.

לאחר ששרד שלמה את השואה
הנוראה, הוא עלה לארץ ישראל
והתגייס להגנה,
ודווקא בה הגיעו חייו לקיצם..

הנצחה

גן הבנים תל אביב-יפו

אתר הנצחה לחללי חיל הרפואה חיפה

בית יד לבנים ירושלים

אנדרטת נצר אחרון ירושלים הר הרצל

"משבר לתקווה" –

גלעד לזכר ניצולי השואה
שעלו לארץ ונפלו במלחמת
העצמאות יער המגינים

חוויות מכתיבת האלבום

דבר בית הספר:

ביה"ס בית רחל שטראוס, תשפ"א

פרויקט הכנת אלבומי הנצחה לחללי צה"ל

בית הספר בית רחל שטראוס, הנו בית-ספר על-יסודי, שש שנתי [חטיבת ביניים וחטיבה עליונה], לתלמידים עם מוגבלות שכלית ואוטיזם, ברמה בינונית מורכבת, גילאי 12-21 שנים. בביה"ס מתקיימת תכנית לימודים ענפה, הכוללת את כל מקצועות הליבה של משרד החינוך, ועוד תוספות והרחבות רבות.

האמונה שלנו שתלמידינו מסוגלים וראויים ללמוד ולפעול ככל בני הנוער היא הבסיס להשקעה הרבה שאנו משקיעים בפיתוח החינוך החברתי-ערכי-קהילתי, בנוסף לחינוך האקדמי ולהכנה לחיים [כישורי חיים, תעסוקה, דיור].

לאורך 12 השנים האחרונות פיתחנו תלב"ס חברתי-ערכי-קהילתי המשלב למידה עיונית של עשייה חברתית; מה שהפך את ההשתלבות החברתית משמעותית ומובנת הרבה יותר עבור תלמידינו.

אחד הפרויקטים שבחרנו להשתתף בו הוא "אמץ אנדרטה", בשיתוף עם יד לבנים, המנהל הקהילתי וסטודנטים מתחום החינוך. בשנה הראשונה נבחרה האנדרטה שבשכונת מקור-חיים, בסמוך לבית הכנסת. התלמידים, בסיוע העירייה, המתנ"ס ובית-הכנסת, ניקו וטיפחו את האזור ושתלו פרחים, וקיימו שם את טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל.

ומאז במשך תשע השנים האחרונות, המשכנו ופיתחנו את רעיון אימוץ האנדרטה. הוספנו ובחרנו אנדרטה נוספת בשכונה, האנדרטה על-שם עליז חמוי. סייענו בשיפוץ הגן הסמוך לאנדרטה, למדנו על עליז וקיימנו פעילויות ברוח אהבת החיים שלה והנתינה לאחר. למשל, התנדבות בגן הרב תכליתי של ילדים בסיכון בקנאי הגליל לקראת פורים; טיפוח סביבת הגן, גיוס השכנים, קיום טקסים.

לפני שלוש שנים חברנו לפרויקט אחר, של הכנת אלבומי הנצחה לחללים; מתוך ניסיון להעמיק את העשייה ואת ההבנה של תלמידינו לנושא. פנינו ליד לבנים להצטרף לפרויקט, שקיים במספר בתי ספר תיכון בארץ אך לא עם אוכלוסייה כמו של בית הספר שלנו. הצגנו את בית הספר ואת הרציונל.

חזרנו לאנדרטה הראשונה, לזכר 12 חללי תש"ח. המטרה היתה להכין 12 אלבומי הנצחה לזכרם של 12 הלוחמים שנפלו על הגנת השכונה.

בתהליך העבודה על האלבומים חוינו הזדמנות ללמוד ולהתחבר לסיפור של השכונה והקהילה. בתור בית ספר בקהילה ושותפים פעילים במספר רב של תחומים קהילתיים, זוהי גם הזדמנות להכיר את הסיפורים האישיים של גיבורי האנדרטה; וגם להתחבר לנרטיב השכונה ממלחמת תש"ח והמשמעות שלה מבחינת הקמת המדינה ובניית ירושלים.

כל זה התחבר למטרה השנתית של 70 שנה למדינה וההמשך של 50 שנה לירושלים. יד לבנים חברו אותנו למכללת אפרתה ולרכזת הסטודנטים שלהם (חנה). ביחד איתה אתרנו קבוצה של סטודנטיות לפרויקט.

הסטודנטיות לא היו מתחום החינוך המיוחד ולא היה להן ניסיון בכלל בתחום. הן הגיעו לפגישת היכרות והביעו חששות, אך רצון לנסות. לאחר סיור הכרות ישבנו שוב עם חשיבה לגבי שיבוצים (זה לאחר תהליך עם המחנכות לגבי איזה כיתות ותלמידים ישתתפו). כל סטודנטית הגיעה פעם נוספת לתצפית בכיתה, לפגישת הדרכה קצרה ולעבודה בבית הספר. זה כלל שבו הכנת הפגישה הראשונה וכתובת תכנית עבודה ששלחו לרכזת המעורבות החברתית של בית רחל שטראוס [רובין זלצר] ולרכזת שלהן כדי שנוכל לעבוד איתן, לעבד ולהנגיש את החומר לתלמידים.

נעשתה גם הערכות לוגיסטית בית-ספרית, של שיבוץ התכנית במערכת השעות הכללית. סגנית המנהלת [נעמה כץ] ביצעה זאת גם בשעות הכלליות [הוראה בכיתות] וגם בשעות הפרטניות.

הסטודנטיות פגשו את התלמידים פעם בשבוע, עבדו עם 2 תלמידים יחד על כל אלבום. כל קבוצה בחרה חייל אחד מחללי האנדרטה. תהליך העבודה כלל היכרות עם הסיפור של השכונה, היכרות עם החייל, הליכה לאנדרטה וחשיפה למשמעות של אנדרטה, מלחמה והיסטוריה של הקמת המדינה. תהליך רגיל כולל בדרך-כלל ראיונות עם בני-המשפחות השכולות. אלא שלרוב החיילים מהאנדרטה הזו כבר אין משפחות בחיים, ולפיכך ארגנו סיור ביד לבנים. הסטודנטיות והתלמידים פגשו שם את הגב' ורה, אם שכולה, שעשתה להם סיור והכירה להם את יד לבנים. הם הגיעו לאולם ההנצחה ומצאו את השמות של החיילים שהם הכינו להם את האנדרטה ואז ירדו לחדר תיקיות שבו יש תיקייה לכל חייל ירושלמי שנפל באחת המלחמות.

שם סיפרה להם רובין את הסיפור של השכונה וחילקה דף מידע (שעבדו עליהם קודם עם הסטודנטיות) עם שאלות ונושאים לברור אודות כל חייל, כדי להכניס לאלבום (עם סמלים של תקשורת תומכת חליפית כדי שיהיו מסוגלים לענות על כל דבר). התלמידים חפשו בתיקים אינפורמציה על סיפור חייו של כל אחד. ואז, תוך כדי חיפוש, גילו שחסר תיק לאברהם זיסרמן, תושב השכונה שהיה גר במקור חיים 22 ולחם להגנה על השכונה, ונפל במלחמה. בזכות תלמידי בר"ש הכינו לו תיק לזכרו.

לאחר המפגש ביד לבנים, התלמידים יחד עם הסטודנטיות הכינו את האלבומים ועצבו אותם ביחד. הכניסו מידע אודות הסיפור של השכונה, ואודות האיש עצמו- כחייל וכבן אדם.

ביום הזיכרון לחללי מערכות ישראל התשע"ח ותשע"ט, התקיים טקס רב משתתפים, שכלל את נציגי המנהל הקהילתי, נציגי הסטודנטים, נציגי הוועד השכונתי, תלמידי בית רחל שטראוס, צוות ביה"ס, נציגות הורי ביה"ס, קהל רב מהשכונה. כולם התרגשו והתרשמו מאוד מטקס מכבד ביותר שקיימנו למרגלות האנדרטה. ביום הזיכרון השנה [תש"פ] קיימנו טקס בזום, וציינו את אלבומי ההנצחה שהוכנו ללוחמים שנפלו.

ביוני 2018 התקיים טקס של יד לבנים לכל מי שהכין אלבום הנצחה והאלבומים הגיעו ליד לבנים שבו ינציחו את 12 החיילים שנפלו בהגנת השכונה. חשוב לציין שתלמידנו הכינו 12 מתוך 40 אלבומים שהכינו בשנה ההיא בירושלים.

בנוסף, תלמידי אחת הכיתות הכינו שלטים לכל חלל שיהיו בפינת זיכרון בגינה הקהילתית לזכר 12 החיילים עם הסיפור האישי והסיפור השכונתי. השלטים יוצמדו ל-12 עצים שנטעו לזכרם.

בשנת תשפ"א, למרות מגבלות הקורונה והמצב הביטחוני, הצליחו התלמידים להפיק שני אלבומים [האחד לזכר טוראי מרדכי גוטמן ז"ל והשני לזכר סגן שלמה גורפינקל ז"ל], כך שמאז תחילת התהליך עבדו בסה"כ על 32 אלבומים. השנה, התלמידים אופק וקארין עבדו השנה עם אורה, סטודנטית ממכללת אפרתה.

לאורך כל הדרך היה שיתוף-פעולה בין כל הגורמים: מנהל קהילתי, מתנ"ס בקעה, פורום קהילתי של בתי-ספר בקהילה, מכללת אפרתה, יד לבנים. ללא ספק, שיתוף-פעולה זה הנו המפתח להצלחת הפרויקט, ואנחנו מודים ומעריכים ביותר את השותפים. ראינו שגם להם היה זה תהליך משמעותי ומלמד ביותר. מרגש היה לראות את החיבור שנוצר בין הסטודנטיות לבין התלמידים, ואת הפתיחות לחינוך המיוחד. הן גילו את היכולות של התלמידים, הסקרנות, הלמידה, ההתלהבות. האדם שבהם. תודה רבה על ההזדמנות לחוש ולחוות את הממ"ש [משמעות, מחוייבות, שייכות] של הקהילתיות.

נכתב על-ידי: סימונה קוהל, מנהלת בית-הספר בית רחל שטראוס.
רובין זלצר, רכזת מעורבות חברתית.

דבר התלמיד:

למדתי עם אורה על חייל צה"ל בשם שלמה
גורפינקל שנהרג במלחמת העצמאות כשפגע
בו פגז. היה לי מאוד משמעותי ללמוד עליו
ולהכין אלבום לזכרו.

בטקס יום הזיכרון שלנו הקדשנו נר לזכרו.

אופק

דבר הסטודנטית:

הייתה לי הזכות לקחת חלק בפרויקט המדהים של הנצחת חיילים יחד עם אופק המתוק שרצה לדעת עוד ועוד, והתעניין, בחר רקעים ותמונות לאלבום וקרא דברים לזכרו בטקס יום הזיכרון של בית הספר. התחברתי לדמותו של שלמה והערכת את דמותו על כך שאף על פי שעבר את השואה האיומה, הוא הגיע לארץ ישראל ואף התגייס בהתנדבות ל"הגנה".

יהי זכרו ברוך

אורה מרקוס